

nisteren om den Mand, der sammen med Direktør Glückstadt gennemførte disse Finansplaner. Billiger den højtærede Justitsminister denne Mands Forhold? Det var det, jeg vilde vide. Først: Er det rigtigt? har de to spekuleret sammen? — Ja eller nej — og, i bekræftende Fald, billiger Ministeren, at Direktør Cold har spekuleret i sit eget Selskabs Aktier? Jeg har ikke faaet Svar; jeg faar det heller ikke. Nuvel, saa udleder jeg deraf ganske det samme, som den højtærede Minister vilde have udledet af det, hvis jeg havde undladt at svare paa hans Spørgsmaal forleden: han billiger ikke og kan ikke billige det, han vilde altsaa ved at svare blive nødt til at tage Afstand fra Forsvarsministeren.

Knud Kristensen: Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen stillede et Spørgsmaal, som jeg i Grunden i Gaar stillede til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, og det ærede Medlem sagde: Jo, Direktør Cold har spekuleret sammen med Direktør Glückstadt. Men naar De ved det saa godt, naar De ved Besked i Forvejen, hvorfor spørger De saa Gang efter Gang? (*L. Rasmussen:* Det er altsaa rigtigt?) Ja, jeg henholder mig til det Svar, De fik af Deres Partifælle, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg; stoler De ikke paa ham?

Anden Næstformand (Parkov): Der maa ikke anvendes den direkte Tiltaleform.

Knud Kristensen: Undskyld. — Jeg vil saa sige til det ærede Medlem Hr. Rode, at ved borgerlig Ære forstaar jeg, at der ikke i nogen Maade kan siges noget paa en Mand andet end, hvad der kan siges paa enhver af os herinde. Det forstaar jeg ved borgerlig Ære. Endvidere vil jeg konstatere, at nu har baade det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen og det ærede Medlem Hr. Rode været heroppe og talt, efter at jeg har spurgt dem: Ved De noget? De er ikke fremkommet med noget, og deraf drager jeg den Slutning, at de ingenting ved; men saa vil jeg anbefale dem at tie stille, indtil de faar noget at vide.

Borgbjerg: Naar jeg hører den sidste ærede Taler tale, kan jeg ikke nægte, at det gaar mig, ligesom det er gaaet det ærede Medlem Hr. Hauge; saa staar lyslevende for mig Alberti-Debatterne i Begyndelsen af Vinteren 1907, lyslevende. Det er ganske det samme, vi møder —

naturligvis, som det ogsaa er udtalt, med al Forskellighed i Henseende til Sagen og Personerne o. s. v.; det er Pindebuggeriet, Pernittengryneriet, Detaildiskussionen om alle mulige ligegyldige Enkeltheder for at undgaa det, der er Sagens Kærne, Hovedsagen, som imidlertid den Gang voksede frem ved anden Behandling og ved tredje Behandling af Finansloven havde vokset sig til et saadant Omfang og en saadan Betydning, at da begyndte den ene efter den anden at indse, at det vilde være fejlagtigt at blive staaende, hvor de stod i Oktober 1907; først kom Professor Birck, saa kom Grev Frijs, saa kom den ene efter den anden, og til sidst maatte Konseilspræsidenten beslutte sig til at lade Alberti træde ud af Ministeriet. Hvor meget bedre havde det dog ikke været, om man havde ladet ham træde ud i Oktober 1907! Nu er det ganske det samme om igen. Jeg maa, naar jeg hører det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, næsten være glad ved, at vi rejste Sagen i „Social-Demokraten“ paa en saadan Maade, at der var nogle enkelte Bagateller, som Venstre, som Udenrigsministeren og som Justitsministeren troede, de kunde hage sig fast i. For var den ikke blevet rejst paa den Maade, saa ser vi jo nu, hvad der var kommet ud af det hele. Saa var det hele løbet ud i enten et Par intetsigende, affejende Udtalelser eller et Injuriesøgmaal mod mig, hvorunder det havde været umuligt at faa det dokumenteret, som nu er blevet dokumenteret. Jeg maa altsaa for saa vidt prise vor Lykke; skønt jeg ingenlunde anerkender det ærede Medlems Fortolkning af, hvad der har staaet i „Social-Demokraten“, maa jeg prise vor Lykke, at Sagen blev rejst paa en saadan Maade, at der var nogle Bagateller, som de troede at kunne holde mig fast paa, saaledes at de fik mig sat i Gabestokken. Derved er Sagen blevet behandlet paa en saadan Maade, at det er blevet dokumenteret, som jeg aldrig kunde faa dokumenteret under en Injuriesag, men som vi nu har faaet en offentlig Kommission til at slaa fast. Det maa jeg takke Skæbnen for.

Den højtærede Justitsminister sagde, at han ikke vilde paavirke eller havde paavirket Kommissionen. Men det har han jo gjort. Jeg oplæste nylig en Udtalelse fra „Politiken“, ifølge hvilken den højtærede Justitsminister forbyder Kommissionen at beskæftige sig med 11. Juli Interviewet. Jeg tror nu ikke, at han kan gøre det, og udtalte min Tillid til, at Kommissionen trods Justitsministerens